

Dato: 1. juli 2008
Kontor: Indfødsretskontoret
J. nr.: 2008/300-50
Sagsbeh.: NFI

Besvarelse af spørgsmål nr. 3-6 vedrørende forslag til folketingsbeslutning om ændring af reglerne om dobbelt statsborgerskab stillet af Jørgen Poulsen (NY) til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 13. juni 2008.

Spørgsmål 3:

”Integrationsministeren bedes redegøre for, om der i Sverige, hvor man har dobbelt statsborgerskab, eksisterer uløste problemstillinger i forbindelse med lovgivningen om dobbelt statsborgerskab og i givet fald redegøre for disse problemstillinger samt for, hvorledes man i Sverige søger at løse disse problemer”.

Svar:

Integrations- og jämställdhetsdepartementet i Sverige har oplyst, at der ikke i Sverige eksisterer uløste problemstillinger i forbindelse med lovgivningen om dobbelt statsborgerskab.

Spørgsmål 4:

”Integrationsministeren bedes redegøre for baggrunden for den tyske indfødsretsundtagelse, der medfører, at statsborgere fra andre EU-lande, der søger tysk statsborgerskab, ikke længere skal opgive deres oprindelige statsborgerskab.”

Svar:

Tyskland har ligesom Danmark et princip om i videst muligt omfang at begrænse tilfælde af dobbelt statsborgerskab. På baggrund heraf stilles der krav om, at en udlænding, som ansøger om tysk statsborgerskab, som udgangspunkt skal løses fra sit hidtidige statsborgerskab. Endvidere fortaber en tysk statsborger, som erhverver et fremmed statsborgerskab, automatisk sit tyske statsborgerskab.

Under henvisning til den øgede europæiske integration, hvor EU-landene i større grad nærmer sig hinanden, er der dog truffet politisk beslutning om at acceptere dobbelt statsborgerskab for EU-borgere. Det er således den politiske holdning, at der blandt andet som følge af den frie bevægelighed inden for EU ikke ses noget formål med at undgå dobbelt statsborgerskab.

På baggrund heraf indførte Tyskland med virkning fra den 15. juli 1999 en særlig lempelse i statsborgerretsloven med henblik på EU-borgeres mulighed for at erhverve tysk statsborgerskab. Herefter blev der ud fra en gensidighedsbetragtning ikke stillet krav om løsning fra hidtidigt statsborgerskab over for EU-borgere, som ansøgte om tysk statsborgerskab, hvis de var statsborgere i EU-lande, der heller ikke stillede krav om løsning over for EU-borgere, som ansøgte om statsborgerskab i deres lande.

Samtidig indeholdt dagældende statsborgerretslov en bestemmelse, hvorefter en tysk statsborger, som ansøgte om statsborgerskab i et andet EU-land, der ikke stillede krav om løsning fra hidtidigt statsborgerskab, kunne ansøge om at bevare sit tyske statsborgerskab.

På baggrund af problemer i relation til de forskellige tyske Länders administration af, om der var den fornødne gensidighed mellem Tyskland og andre EU-lande, blev den tyske statsborgerretslov med virkning fra den 28. august 2007 ændret, således at der generelt ikke stilles krav om løsning over for EU-statsborgere, som ansøger om tysk statsborgerskab, uanset om det EU-land, som ansøgeren er statsborger i, har indført en tilsvarende lempelse.

Samtidig blev loven ændret således, at en tysk statsborger ikke automatisk mister sit statsborgerskab ved erhvervelse af et statsborgerskab i et andet EU-land. Lovændringen skete i forbindelse med en række ændringer af udlændingelovgivningen med henblik på gennemførelse af en række opholds- og asylrelaterede EU-direktiver.

Spørgsmål 5:

”Anser integrationsministeren det for problematisk, at der i omkring 40 pct. af sagerne om tildeling af dansk indfødsret dispenseres fra kravet om, at ansøgeren skal løses fra sit hidtidige statsborgerskab?”

Svar:

Det følger af § 4, stk. 2, i cirkulæreskrivelsen om naturalisation, at kravet om løsning ikke stilles over for ansøgere med flygtningestatus, ansøgere fra lande, hvor det erfaringsmæssigt er umuligt eller forbundet med overordentlig store vanskeligheder at blive løst, ansøgere, der har fået afslag på løsning fra hidtidigt statsborgerskab, og ansøgere, der har dokumenteret, at pågældende har gjort et seriøst, men forgæves forsøg på at blive løst fra hidtidigt statsborgerskab.

Baggrunden for de nævnte undtagelser til løsningskravet skal blandt andet findes i artikel 16 i Den Europæiske Konvention om statsborgerret fra 1997. Det følger heraf, at en kontraherende stat ikke må gøre en persons erhvervelse af statsborgerret betinget af, at vedkommende giver afkald på fremmed statsborgerret, såfremt afkald ikke er mulig eller ikke med rimelighed kan påkræves.

Spørgsmål 6:

”Mener integrationsministeren, at de gældende regler om indfødsret bevirker, at kun personer, der alene er nationalitetsmæssigt knyttet til Danmark, opnår indfødsret?”

Svar:

Som tidligere oplyst har Danmark et princip om i videst muligt omfang at begrænse tilfælde af dobbelt statsborgerskab.

Baggrunden herfor er et politisk ønske om, at personer med dansk indfødsret som udgangspunkt kun skal være nationalitetsmæssigt knyttet til Danmark.

Der er dog en række situationer, hvor dobbelt statsborgerskab accepteres. Dette gælder blandt andet i forhold til personer, som er født med dobbelt statsborgerskab, herunder personer der i henhold til indfødsretslovens bestemmelser erhverver dansk indfødsret ved fødslen, samtidig med at pågældende i henhold til et andet lands statsborgerretslovgivning tillige erhverver statsborgerskab i dette land.

Som nævnt under besvarelsen af spørgsmål nr. 5, hvortil henvises, dispenseres der desuden i omkring 40 pct. af sager om tildeling af dansk indfødsret efter ansøgning fra kravet om løsning fra hidtidigt statsborgerskab.

På baggrund heraf findes der et stort antal personer med dansk indfødsret, som tillige er i besiddelse af et andet statsborgerskab, og som derfor kan være nationalitetsmæssigt knyttet til et andet land.